

Ракова криниця (легенда)

Автор Невідомий

У старій Нечаївці, хоча й стояла вона на річці, питну воду дуже цінували — з волі пана село постало на кам'янистому правому березі Сугаклею. З питною водою було сутожно — одна криниця (ще козацьких часів!) була на східній околиці села, інша — у тодішньому центрі, біля панського маєтку та волосної управи. Більшість селян худобу напували з річки, а воду для власних потреб брали з копанок.

Якось на весняного Миколи прибився до села один чоло— вік. Дід Рак (так його звали), хоча й мав більше семи десятків літ, був ще міцним, як дуб: у свої роки завиграшки міг гнути залізні підкови й піднімати багатопудові мішки зі збіжжям. Говорили люди, що в минулому був він у гайдамаках, знав і козаччину, побував за Дунаєм і в Сибіру. Місцеві жителі побоювалися його: баби казали, що він був характерником-ворожбитом. Чи це так було, чи ні, тепер уже ніхто не скаже. Збудував він собі одну хижку понад берегом річки. Жив із того, що наймався пасти вівці в місцевих багатіїв.

Усе було б добре, так до криниці з водою було далеко. На Петра й Павла чудувалися селяни — зійшов із глузду старий Рак: ходить балкою з вербовим рогачем. Невдовзі потому на лівобережному крутосхилі викопав Рак криницю. Не йняли віри люди, що в Раковій криниці може бути вода, але вже більше ста п'ятдесяти літ як пішов на той світ старий Рак, а вода в його криниці не убуває ні літньої спеки, ні в лютий мороз. Навіть у найбільшу спеку в ній чиста й про— холодна вода. (...)